

jordbeskatning for de pågældende ejendomme måttet føles som en urimelighed.

Det offentliges interesse i omvurderingerne af ejendomsskattemæssige grunde er, for så vidt angår bygningsbeskatningen, i de senere år stort set bortfaldet gennem den fiksering, der er foretaget af ejendomsskylden til staten og bykommunerne ved lovene nr. 30 og 31 af 15. februar 1957 og til sogne- og amtskommunerne ved lov nr. 34 af 18. februar 1961. Bygningsskattemæssigt har omvurderingerne herefter for så vidt kun nogen interesse af hensyn til den dækningsafgift, kommunerne kan opkræve af forskelsværdien af offentlige ejendomme og af visse erhvervsjendomme.

Den nu foreslåede ophævelse af grundstigningsskylden må derhos antages fremover at afsvække også det offentliges interesse i omvurdering af hensyn til jordbeskatningen, idet jo herved det væsentligste middel indenfor beskatningen til påvirkning af jordudbuddet fjernes. Sideløbende hermed vil dog de beskatningsmæssige uligheder i forbindelse med omvurderingerne blive mindre.

Imidlertid viser loven af 1. maj 1964, hvorved også forhøjende virkning for den almindelige grundskyld af omvurderingerne i 1963 og 1964 stort set blev udelukket, at der formentlig fremover alligevel vil være behov for foranstaltninger til imødegåelse af beskatningsmæssige uligheder som følge af omvurderinger, selvom uligheden fremtidig, hvad jordbeskatningen angår, kun vil gøre sig gældende ved den almindelige grundskyldsbeskatning.

Indgreb til hindring af — ud fra et lighedssynspunkt — uheldige virkninger for grundskylden af omvurderinger kan ske 1) enten ved, at man helt eller delvis udelukker den skatteforhøjende virkning, men lader vurderingerne foregå som hidtil og efter omvurderingstidspunktets prisniveau, 2) eller ved, at man lader omvurderingerne foregå i samme omfang og med samme skattemæssige virkning som nu, men således at man lader dem foregå efter hovedvurderingens prisniveau, 3) eller endelig eventuelt derved, at man begrænser de tilfælde, hvor der skal finde omvurdering sted.

Den første af de nævnte metoder lå til grund for udvalgets tidligere indstilling af 3. december 1963; dog var udelukkelsen af

den forhøjende virkning for grundskatterne her kun foreslået for omvurderingerne efter § 2, stk. 2, nr. 1, 5, 7 og 8, hvor udvalget fandt, at forhøjelser ville være åbenbart urimelige. Loven af 1. maj 1964 går dog med hensyn til omvurderingerne i 1963 og 1964 videre, idet den forhøjende virkning for grundskylden her udelukkedes for næsten alle tilfælde af omvurdering, idet der alene gjordes undtagelse for vurderingerne efter § 2, stk. 2, nr. 9, nemlig for de såkaldte „nye ejendomme“, hvilket navnlig vil sige nyudstykkede parceller, der har været genstand for salg. Opdelingen i loven af 1. maj 1964 mellem vurderinger uden skattemæssig virkning og vurderinger med skattemæssig virkning er dog næppe rationel, i hvert fald ikke hvis man tænker sig anlagt det synspunkt, at forhøjet grundskyldsbeskatning fortsat skal kunne tjene som et middel til indenfor vurderingsperioden at påvirke udbuddet af jord. For de nævnte „nye ejendomme“ er forholdet således det, at jordens overgang til økonomisk bedre anvendelse her allerede er sket, før omvurderingen finder sted, og at skattepålægget derfor ikke kan begrundes i dets betydning for jordudbuddet. En skattestigning, der først indtræder for arealer, efter at de er udstykket og solgt (ved tinglyst skøde) vil tværtimod medføre en tendens til at udsætte udstykningerne (eller undlade tinglysning af skøderne) til det sidste år for den næste almindelige vurdering. For så vidt det anførte synspunkt om den jordfremkaldende virkning skulle anlægges ved en opdeling af omvurderingerne, måtte det derfor snarere føre til, at man i hvert fald knyttede skattemæssig virkning for grundskylden til omvurderingerne efter § 2, stk. 2, nr. 6, d. v. s. til de vurderinger, der finder sted af ejendomme, der ved anlæg af jernbaner, gader, veje, pladser o. lign. eller af andre særlige årsager er steget i værdi. Selv ved en mere rationel opdeling af omvurderingerne vil den anførte første metode dog stadig give anledning til ulighed for de ejendomme, der omvurderes med skattemæssig virkning, nemlig i det omfang, der i disses ansættelser indgår også konjunkturstigning siden den almindelige vurdering. Kun hvis man på baggrund af den allerede vidtgående ordning i loven af 1. maj 1964 eventuelt drog den yderligere konsekvens